

A jsou tu Velikonoce...

Určitě si dokážete představit to krásné ráno, kdy se vzbudíte a za oknem se na vás usmívá vymetená modrá obloha. To se tak hezky vstává... Manželka vaří kávu a na rohlík maže nějakou pomazánku a pod nohama se vám motá malá, sotva chodící dcerka, a ta mladší se jí snaží dohonit po čtyřech, neb je zatím ještě čtyřnohá.

Takové bylo ono ráno pondělní, velikonoční, tedy nepracovní a tudíž bezstarostné. Sedíme u té snídaně, vše je idylkou až do chvíle, kdy manželka zveřejní svůj velmi zákeřný nápad: "Hynku, koupila jsem Lindě malou pomlázku," začala nevinně a mně se zastavil rohlík sedm centimetrů před pusou, neboť jsem tušil nějaký podraz. Ona mile pokračovala: "Že bys ji vzal na chvíli na koledu." Podívala se na mne tím tázavým pohledem a můj rohlík se uvelebil zpět na talířku. "Dendulko, vždyť víš, že tyto svátky neuznávám." Zaprosil jsem zkroušeným hlasem, ale bylo mi jasné, že tuto bitvu nemohu vyhrát.

Jen na vysvětlenou: Již jako dítě jsem neměl Velikonoce rád, neboť jsem odjakživa

nesmělý a k velikonočnímu "žebrání" u dveří sousedů jsem se nebyl schopen donutit. Navíc v době pozdější, kdy jsem viděl spoustu žen plačících s oteklými zadnicemi, mi nedodalo. Je smutné, že někteří muži velikonoční den berou jako možnost beztravně zbít ženy své i cizí. Jsem proti násilí a toto mne trápí. Muž, který vztáhne na ženu ruku, je pro mne odsouzeníhodný blb a duševní chudák.

No nic. Má stále častěji dvounohá dcerka vyfasovala miniaturní pomlázku a malinký košíček. "Tátínek tě vezme koledovat a tady si budeš dávat vejčička a dobrůtky." Vysvětlila maminka Linduše situaci a byli jsme bez milosti vystrčeni za dveře. Dcerka ke mně zvědavě vzhledla. Nejspíš také nechápala vyhnanství, a tak jsem ji zvedl do náruče a pomalu slézal schodiště, usilovně bádaje, jak naložit s překerní situací. Což o to, jdeme na procházku. Ale co nacpat do toho košíku? Obchody zavřené, hospoda také...

Scházím uličkou od paneláků směrem do centra vesnice. Vedle mne cupitá

a škobrtá malá slečinka se zlověstně prázdným košíčkem. Otočím se zoufale směrem k paneláku a na balkonu vidím svou ženu s ještě nechodící Kateřinou v náručí. Žena se spokojeně usmívá.

V tu chvíli z modré oblohy sestoupilo něco velikého: Nápad! Kamarád Mirek je stejného velikonočního smýšlení jako já. Bydlí na druhé straně vesnice. Má o měsíc starší dcerku než já. Jsou dvě možnosti: Buď byl také vyhnan a někde jej potkám, nebo nebyl vyhnan a bude doma. Vyhoupl jsem si dcerku na ramena a s dobrou náladou veselým krokem konečně vyrazil na koledu.

Crrrrrr!!! drnčí zvonek a dcerka neuměle buší koledovátkem do dveří. Za dveřmi jsem zaslechl pohyb. Po chvíli se otevřely dveře a za nimi usměvavý obličej Mirkův. "Ahóóó!" uvítal nás radostně. "Pojďte dál, kde jste se tu vzali?" Při zouvání sebe i dcerky jsem mu vysvětlil svou zoufalou situaci a vstoupili jsme do kuchyně. Tady jeho žena cosi míchala na plotně. Přišla nás přivítat a z jiných dveří se

vyřítla jejich děcka i s malou Markétkou, tou stejně starou. Po chvíli čtveřice děcek zmizela za dveřmi a já s úlevou usedl ke kuchyňskému stolu.

Na stole se v zápětí naskytla káva a láhev zelené, že prý si přijijeme, když jsou ty svátky. A jak jsme tak plkali, kávu vypili a láhev zdolali. Bylo to příjemné, milé a ve mně se usídlil klid, neb má princezna odcházela s košíčkem naplněným vajíčky, sušenkami a čokoládkami, takže expedice "KOLEDA" dopadla na výbornou. Jenže...

Ona ta zelená je dobrá na přípitek, ale je to také takzvaný "tlamolep" a v tom množství... Chtělo to trochu naředit. I stalo se: Vracíme s Linduškou v dobré náladě, zpíváme Skákal pes a Pec nám spadla a mýjíme hospodu. "To je divné," říkám si. "Ono je otevřeno?" dívím se a ono opravdu. Pan hostinský šel po ránu uklidit hospodu, a tak se stalo, že se mu tam nakvartýroval jeden zoufalý tatínek, pak druhý...

Vysvětluji Lindušce, že má tatínek žízeň a že půjdeme jen na chvíli dovnitř. Vstupujeme do lokálu. U stolu v rohu pod okny sedí pět tatíneků. V druhém rohu, kde byly nastrkány stoly kvůli úklidu, vlastně vznikla herna. Pod těmito stoly již řádilo

šest spokojených dětí (Franta tam měl dvě) a zanedlouho přibýlo sedmé - má Linduška.

"Nazdár!" ozvalo se pětihlasně a já byl přijat do party velikonočních tatíneků. Hostinský, aniž by se ptal, natočil pivo a přisedl do spolku. Povyprávěl jsem svůj příběh a u třetího piva doposlechl vyprávění posledního otce. Zpod stolů naproti občas vykukla nějaká ruka, noha a nebo i rozjařený obličejík některého děcka. U stolu veselo, pod stoly veselo, hospodský spokojený. Co víc si přát. Expedice "KOLEDA" pokračuje stále velice pozitivně.

Celou idylku však narušil jeden fotr, nejdříve nejzodpovědnější a nebo nejustrašenější. Při pohledu na hodinky prohlásil: "Chlapi, budu muset jít." Vypadal potměně. Hrknul do sebe zbytek piva, vylovil potomka zpod stolů a se slovy "držte mi palce" zmizel za dveřmi. Všichni jsme si uvědomili, že vše dobré jednou končí a nastupuje realita. Postupně od stolu mizel jeden ustrašený ksicht za druhým ustrašeným ksichtem. Hospodský jen soustrastně pokyvuje hlavou.

Bylo nás šest. Zbyli jsme dva a tři děti. Dáváme si na kuráž panáka a poslední pivo. "Tak,

Franto, půjdem taky," povídám smutně. "Hm," odpovídá Franta smutně. Vyproštujeme dobře se bavící potomstvo zpod stolů a loučíme se s panem hostinským. "Tak čau a drž se!" loučíme se před hospodou.

Ukládám si Lindušku s upatlanou pusinkou od čokolády na ramena a sebejistě od příkopu k příkopu to šněruji do kopce k panelákům. Linda se spokojeně hihňá. Za zátočinou se objevuje náš balkon. Na něm má žena. Pohled vlevo, pohled vpravo, pak nás spatřila. Ač to bylo dobrých dvě stě metrů a tři patra, objevila se před námi během sekundy a půl. Sebrala mi z ramen dítě a zmizela zpět v domě. Za drahnou chvíli jsem se dostavil domů i já a dozvěděl jsem se, že už mě nikdy na koledu nepustí. Byla to nejhezčí věta, kterou mohla má manželka v danou chvíli vyslovit. Spokojeně jsem bez oběda usnul v obýváku na gauči.

Co říci závěrem? Pro mne i mou dcerku to byly nejkrásnější Velikonoce.

HyPulík

12. 3. 2018

